

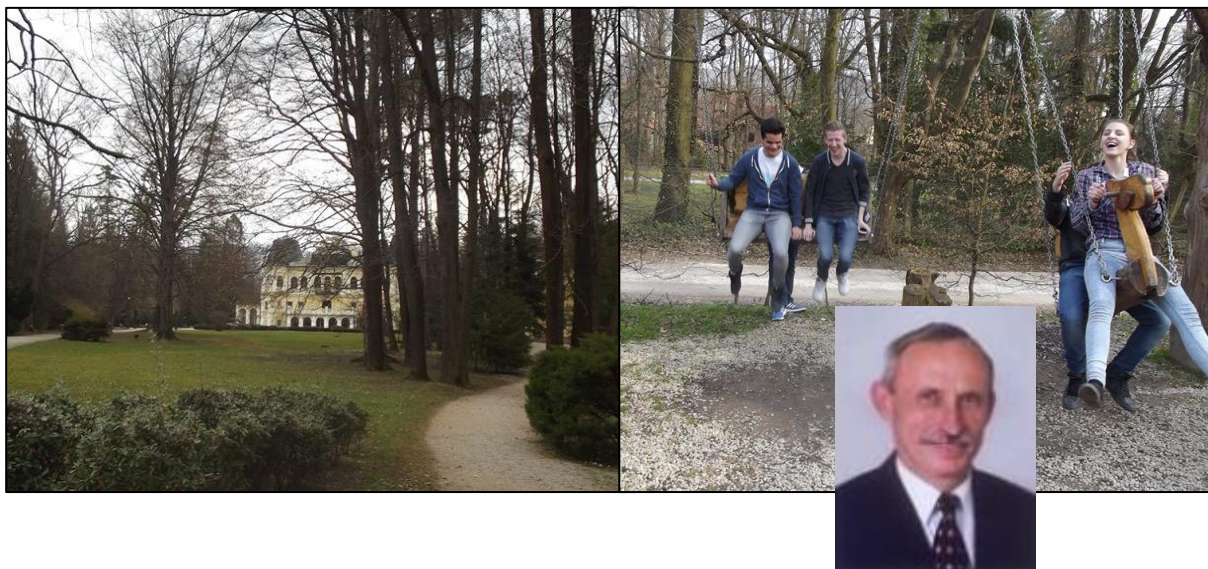
Rozsnyói kirándulás- úti beszámoló

„Magyarország az egyetlen ország, amely önmagával határos.”

2015. március 27-én reggel 8 órakor indultunk a Bajza József Gimnázium és Szakközépiskola elől. Első megállóhelyünk Fülek volt, ahol megnéztük a várat. Fülek a szlovák-magyar határon található Somoskő várának szomszédságában. A 13. században már vannak róla feljegyzések, melyet a törökök elleni védekezéskor megerősítettek. Az 1600-as évek második felében Thököly Imre és csapata foglalta el a várat, majd ezt követően pusztulásnak indult. Fedeles, ötszögletű bástyája, a Bebek-bástya mai napig megmaradt.

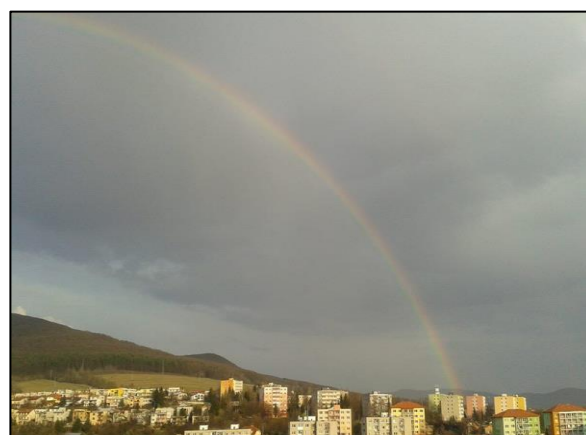
Innen a domicei barlanghoz indultunk, de ez sajnos még zárva volt az internetes információkkal ellentétben. A mellette található tanösvényen azonban rövid sétát tettünk. Ezután a betléri kastélyhoz utaztunk. Sajnos itt is lekéstük az aznapi utolsó indulási időpontot, viszont a kastély melletti játszótéren megálltunk egy kicsit és hintáztunk, és a kastélykertben gyönyörködtünk.

Így hamarabb értünk Rozsnyóra, volt időnk megnézni a várost, és eltöltöttünk egy kis időt a főtéren is. Itt megtekintettük az Őrtornyot, tisztelegtünk Andrassy Franciska szobránál. A főtér másik oldalán megtalálhattuk Petőfi Sándor emléktábláját. Egy darabig itt élt a Fekete Sas szállóban. (A képen a baloldali saroképület.)

Az Őrtoronyból az egész várost be lehetett látni.

A város egyik nagy kollégiumában kaptunk szállást, csak mi voltunk benne, senki más. Lacó Árpád, az ottani két tannyelvű gimnázium igazgatóhelyettese fogadott minket, ő intézte nekünk a szállást és az étkezést. Nagyon barátságos bácsi. A gimnáziumba belépve az alapítók emléktábláját pillanthatuk meg a baloldalon. Feliratból megtudtuk, hogy „A tudomány e nemes csarnoka Isten dicsőségére és a nemzeti közművelődés javára az Úrnak 1906. esztendejében a Magyar Állam nemes áldozatkészségével Gróf Andrassy Dénes, Gróf

Andrássy Géza és a Rozsnyói Székeskáptalan támogatásával épült I. Ferenc József apostoli király uralkodása alatt.

Az iskolába mintegy 50 magyar tanuló jár, évfolyamonként 10-15. Nem túl sok. Mind a környező falvakból jár be. Úgy tűnik, fogatkozik a magát magyarnak valló lakosság, noha a nyelvhasználattal a környéken nem volt problémánk, a boltokban mindenütt tudtak szót érteni velünk magyarul. Az iskola magyar osztályának létét viszont fenyegeti az alacsony létszám a magas oktatási színvonal ellenére is. Szerencsére a városban még két középiskolában is tanulhatnak magyar nyelven a diákok, és szakmát is szerezhetnek.

Másnap megnéztük a betléri kastélyt, amely 1950-ig az Andrassy család tulajdonában volt, majd közvetlenül ezt követően múzeum lett, így egyben megmaradt a teljes berendezéssel a kastély, ezért olyan szép. „Szlovákia legszebb és legértékesebb műemlékei közé tartozik. Egyben Gömör leglátogatottabb műemléke és egyik legnagyobb büszkesége. A kastélyt

Rozsnyótól északra találjuk, csodálatos szépségű angol parktól övezve. A kastély látogatói a gazdag bútor-, festmény-, fegyver-, porcelán- és üveggyűjtemény révén betekintést kapnak főrendjeink – főleg az Andrassyak – egykori lakáskultúrájába és életébe. A kastélyban megtekinthető

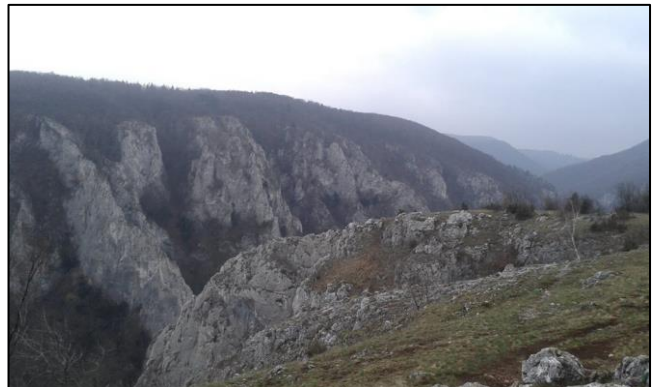
érdekességek között fontos helyet foglalnak el a nagy értékű ritkaságokból és vadásztrófeákból álló gyűjtemények, melyek egykori gyűjtőik szerzteágazó érdeklődéséről árulkodnak. A Betléri Kastély az 1994-ben befejezett teljes műemléki helyreállítást követően EUROPA NOSTRA díjat kapott.” - olvashatjuk az Aggteleki Nemzeti Park honlapján a kastélyról.

Később a kastélyhoz tartozó Andrássy kriptát is megtekintettük.

A kastélylátogatás után a Szádelői-völgyben túráztunk. Ebben nagyon elfáradtunk, bár csak 8 km-t mentünk a völgyben kiépített tanösvényen. Süvített a szél és át is fáztunk, de emlékezni a különleges tájra kell, a látványra, a zubogó patakra, amely a völgyet vájta, a mészköves, karsztos fennsíkra, a nyíló kökörösre, kankalinra, tavaszi héricsre. Estére nagyon jól esett a meleg vacsora és a pihenés.

29-én Lőcse felé vettük az irányt, itt csak a főteret tudtuk megnézni, mert a templomban a virágvasárnapi mise miatt tömeg volt, be sem fértünk. Mikszáth: A fekete város és Jókai: A lőcsei fehér asszony című regényeinek színtere. A városháza még mindig középkori stílusú, mellette megtaláltuk a szégyenketrecet.

Szepes város mellett is van egy középkori templom Szepesváralján, a hozzá tartozó épületegyüttessel, ide viszont be tudtunk menni, mert épp véget ért a mise. Világörökségünk része. Egykor prépostsági templom, 1776 óta püspöki székesegyház, csak részben őrizte meg eredeti román jellegét. Sokan kutatták már ez érdekes építmény múltját; azonban mindeddig nem sikerült megállapítani, hogy mikor és mily körülmények közt keletkezett.

Innen továbbindultunk, Szepes várát is megnéztük. 4 hektáros területével Közép-Európa legnagyobb vára. A vár és a társított emlékművei együttesen a világörökség része. Virágkorát a tatárjárás korában élte, amikor IV. Béla szorgalmazta a vár újítását. Az 1700-as évek elején a kurucok csellel elfoglalták a várat és innétől romlásnak indult a vár állapota.

Az utolsó állomásunk hazaérkezés előtt Kassa volt. Itt is sajnos csak a várost tudtuk megnézni, mert a templomba itt sem fértünk be.

Vasárnap este 7 órára értünk haza, fáradtan, de élményekkel gazdagodva.

A második szlovákiai utazásunk után már tisztán láthatjuk, hogy egy idegen országban magyarnak lenne nagyon nehéz. Büszkék lehetünk rájuk, akik mindennapjaikban is megőrzik a magyar hagyományokat, kultúrát és gondolkodásmódot ebben az idegen környezetben.

Köszönetünket szeretnénk kifejezni a Rákóczi Szövetségnek az utazás anyagi támogatásáért, a fogadóiskolánknak a szíves vendéglátásért, a Bajza alapítványnak a programjaink támogatásáért, és kísérőtanárainknak, Kővári Éva tanárnőnek, és Géczi Csaba tanár úrnak a kellemes programok megszervezését.

A beszámolót készítette:

Kovács Katalin, 11.C osztályos tanuló